

Kapitola 2

Ashwin Laghari
riaditeľ finančného oddelenia

Keď som prišla do práce, obracala som vizitku v ruke. Už celú večnosť som nebola na rande. Len som makala a s nikým som sa nestretávala. Bola to nuda a ja som nechcela byť nudná. Ten chlap rozniel záblesk vzrušenia v inak puste krajine. Kým som sedela pri stole, poslala som netypicky samopašnú esemesku dlhonoému Ashwinovi Lagharimu s nezvyčajnými prenikavými očami. Nebude to mať po svojom, okrem toho som v piatok večer zostávala v práci dlho do noci, aby som urobila čo najviac, prv než sa poberiem domov. A tak som napísala:

Večera v sobotu o týždeň. 20.00. The Beech House.
Baba s kávou. x

Žalúdok mi skrúcalo od nervozity a preglgla som. Ashwin Laghari. Po dlhom dni mlčania mi konečne odpovedal na esemesku:

Platí. Uvidíme sa v sobotu.

Hoci správa bola krátka, za posledných desať dní som si ju prečítala najmenej stokrát a teraz som sa s ním mala o tri hodiny stretnúť. Keď som každý deň kráčala cez park na stanicu, pátrala som po ňom, ale ani raz som ho nevidela. Možno tu nebýva. Čo ak šiel do práce po jednej noci s náhodnou známostou? Čo ak je sukničkář?

No a čo, ak je. Už si zaslúžim trochu sa zabaviť. Nemala som dojem, že by to bol muž, ktorý vydrží pri žene dlho. Bol priveľmi sebavedomý, ale sexuálne ma priťahoval.

Ashwin Laghari. V duchu som si opakovala jeho meno. Páčilo sa mi, znelo dobre, melodicky. Rozmýšľala som, či má stredné meno a či sa hodí ku krstnému menu a k priezvisku. Dnes sa ho musím spýtať. A potom som sa spamätala.

Preboha, Claire, čo je to s tebou? Je to frajer. Vyzvala si ho a hral s tebou hru. Čakal celý deň, kým odpovedal na tvoju esemesku. Preňho je to len hra. Možno si vyhrala prvé kolo, keď si navrhla sobotu namiesto piatka, ale on chce vyhrať druhé kolo. To je všetko.

Moja nerozumná polovička, ktorú ovplyvňovali hormóny, však hovorila, že možno aj on cítil sexuálnu príťažlivosť a chcel to so mnou vyskúšať.

Keď už som poznala jeho meno, trochu som si ho preklepla. Celkom ako by som si preklepla nového kolegu. Nesledovala som ho, len som trochu pátrala na LinkedIn, Facebooku, Twitteri a Instagrame. No dobre, možno som si pozrela jeho fotky na Googli. Len aby som si pripomenula, ako vyzerá, keby som po pätnástich minútach intenzívneho skúmania jeho tváre zabudla na jeho črty. Niekoľko ráz som ho videla v plnej kráse, ako v obleku podáva ruku nejakému dôležitému chlapíkovi.

LinkedIn mi poskytol dosť informácií. Vyštudoval v Leedse strojné inžinierstvo, dva roky pracoval vo firme First Direct, potom sa presťahoval do Londýna, stúpал čoraz vyššie, nakoniec sa vrátil na sever. Očividne bol hlavička.

Bože dobrý, prečo som navrhla The Beech House? Bolo tam intímne, tiché prostredie s dokonalým osvetlením. Ako stvorené na romantické rande. Mala som vybrať čosi luxusnejšie, modernejšie, kde na vás personál hľadel, akoby ste boli pod jeho úroveň a všetko mu robilo problémy.

Úzkostlivý priateľský vrchný ma privítal s príjemným úsmevom, ktorý na chvíľu utišil nervozitu, čo na mňa doľahla, odkedy som pribehla domov od Alice, aby som sa vychystala. Minulú sobotu som ju odbila, ale dnes som sa tomu nemohla vyhnúť. Celé popoludnie som strihala plot, takže som bola celá spotená, doštipaná od komárov a motýle v mojom bruchu sa maniacky usilovali dostať von. Dofrasa, prečo som bola taká nervózna?

„Rezervovala som stôl pre dvoch.“ Utrela som si vlhké dlane do obľúbených čiernych nohavíc.

„Na aké meno?“ chcel vedieť.

Keď sa ma Ashwin Laghari spýtal na meno, neodpovedala som mu na poslednú esemesku. Poznal ma iba ako babu s kávou. Povedala som to vrchnému, pozerala som mu do očí, akoby to bolo dokonale normálne meno a nebolo to nič nezvyčajné.

„Samozrejme, madam.“ Ani okom nemihol. „Dovoľte, aby som vás tam zaviedol. Ten pán už prišiel.“

Šla som za ním pomedzi stoly príjemne osvetlené sviecami v zadnej časti reštaurácie a bola by som radšej, keby trochu spomalil. Nohy sa mi mierne podlamovali a jazyk sa mi prilepil

na podnebie. Bolo to absurdné. Bez problémov som konverzovala s ľuďmi z celého sveta, prednášala som na konferenciách tisíckam ľudí, celý čas som sa stretávala s vysokými činiteľmi a riaditeľmi správnych rád a nikdy som nedala najavo, čo cítim.

Vystrela som sa, zdvihla som bradu, nadýchlá som sa a zrazu som bola pri stole. Čašník sa vyparil.

Ashwin Laghari bol presne taký príťažlivý, ako som si ho pamätala, a aj jeho posmešný úsmev bol rovnaký. Vstal.

„Prišli ste.“ Hlas mal hlbší a jemnejší, než som si pamätala.

„Prišla som,“ skĺzla som na stoličku oproti nemu.

Zrazu sa uškrnul. „V piatok ste boli zaneprázdnená?“

„Nie,“ na chvíľu som zmlkla, potom som sa usmiala ako mačka; nemusí vedieť, že som bola v práci do deviatej, „len som vám chcela ukázať, kde je vaše miesto.“

„Prečo som si to nedomyslel?“ Tie fascinujúce oči zaiskrili. „Smiem vedieť, ako sa voláte?“

„Áno, ale nie som si istá, či to stálo za to, aby ste čakali, kedy sa to dozviete. Máte stredné meno, Ashwin Laghari?“

„Priatelia mi hovoria Ash.“ Pohľad uprel na moje ústa. „Hoci sa mi páči, ako ste vyslovili moje meno.“

„Aj mne sa to páči.“ Pripadala som si koketná a tajomná, ale neodvážila som sa to povedať znova.

„Nemám stredné meno.“

„Fajn.“ Nepáčilo by sa mi, keby niečo narušilo melodickú symetriu jeho mena.

„Keď človek pátra na internete po ‚babe s kávou‘, veľa sa toho nedozvie.“

„Leeds. Pôvodne. Strojné inžinierstvo. Momentálne Beechwood Harrington,“ odriekala som.

„To nie je fér.“